

Állam- és Jogtudomány

		Jogtudomány I. digitalizáció és mesterséges intelligencia	Jogtudomány- nemzetközi és európai uniós jog
I. panel	Szekcióelnök:	Dr. Zódi Zsolt (NKE)	Dr. Lattmann Tamás (UNYP)
	10.30-10.45	Dr. Diósi Szabolcs	Bagi Nikoletta Dóra
	10.45-11.00	Dr. Szécsényi- Nagy Balázs	Dr. Bihari Erika
	11.00-11.15	Dr. Kriston Edit	Dr. Halász Csenge
	11.15-11.30	Dr. Necz Dániel	Hussein Jasmine
	11.30-11.45	Dr. Labancz Andrea	Takó Dalma
	11.45-12.00	Kopani Sajmira	Forján Rebeka
	12.00-12.15	Dr. Gáspár Zsolt	Belova Valeriya
	12.15-12.30	Hárs András	
	12.30-12.45	Dr. Hohmann Balázs	
		Jogtudomány II.	Államtudomány
II. panel	Szekcióelnök:	Dr. Kecskés Gábor (SZE)	Dr. Czékmann Zsolt (ME)
	13.00-13.15	Dr. Török- Tóth Soma	Dezse Tivadar
	13.15-13.30	Veress Csongor Balázs	Dr. Balássy Ádám Miklós
	13.30-13.45	Dr. Pethő András János	Gombos Jarmo
	13.45-14.00	Dr. Kovács Krisztián	Osman Mohammed Afzal
	14.00-14.15	Dr. Repponi Felícia Laura	Dr. Ritó Evelin
	14.15-14.30	Szabó András	Sivák Veronika
	14.30-14.45	Dr. Bognár Csaba	Kiss Rebeka
	14.45-15.00	dr. Lukács Dominika Abigél	Alakbarli Khavar
		Jogtudomány III. jogtörténet- jogfilozófia	
III. panel	Szekcióelnök:	Dr. Zaccaria Márton Leó (DE)	
	15.45-16.00	Dr. Heil Kristóf Mihály	
	16.00-16.15	Dr. Szabó Péter Zsigmond	
	16.15-16.30	Dr. Szépvölgyi Enikő	
	16.30-16.45	Dr. László Balázs	
	16.45-17.00	Lugosi József	
	17.00-17.15	Molnár Bálint	
	17.15-17.30	Csitéi Béla	
	17.30-17.45	Ujlaki Anikó	

Államtudományok
II. panel 13.00-15.00
Szekciófelelős:
Mikula Fanni, +36 70 625 8494

Globális nyugdíjpolitika: Latin-Amerika és Szingapúr

DEZSE Tivadar

Miskolci Egyetem Deák Ferenc Doktori Iskola

Állam- és Jogtudomány

qjodezse@uni-miskolc.hu

A globális nyugdíjpolitika gondolata távolról sem újkeletű jelenség. A szövetséges hatalmak a második világháború lezárását követően arra a következtetésre jutottak, hogy egy újabb világegés csakis úgy kerülhető el, ha a korábbinál hatékonyabban szabályozzák a világgazdaság működését, és ha minden lehetséges eszközzel igyekeznek megakadályozni – a szélsőséges nézetek melegágyát jelentő – nyomort és szegénységet.

A Világbank álláspontja szerint a felosztó-kirovó, vagyis a szociális biztonsági típusú nyugdíjrendszerek *„kezelhetetlenné váltak a közepes és magas jövedelmű országokban”*. Ezeket a rendszereket akkor vezették be, amikor még optimálisabbak voltak a gazdasági és demográfiai viszonyok, idővel azonban – főként Európában – két oldalról is jelentkeztek a kedvezőtlen jelenségek: egyfelől drámaian csökkent a születésszám, másfelől az egészségügyi ellátások egyre magasabb színvonalának köszönhetően megnövekedett a várható élettartam, miközben ezzel együtt visszaesett a nyugdíjkiadások finanszírozására képes járulékfizető munkavállalók száma. A felosztó-kirovó rendszerek az éppen aktív dolgozók befizetéseiből folyósítják a nyugellátást a jelenlegi nyugdíjasok számára, azonban, ha egyre kevesebb gyermek születik, az emberek pedig egyre tovább élnek, az erős nyomásnak teszi ki az állami nyugdíjfinanszírozási rendszereket.

A Világbank egyik jelentése szerint egy ilyen helyzetben vagy emelni kell a nyugdíjkorhatárt és/vagy a járulékok mértékét, vagy csökkenteni a (relatív) nyugdíjszínvonalat. Am mivel *„az állam által támogatott nyugdíjak nem tarthatók fenn, és ugyanakkor nagyon nehezen reformálhatók”*, ezért a megoldást egy negyedik lehetőség jelenti, éspedig egy többpilléres rendszer, amelyben az állami gondoskodást részben vagy egészben egyéni nyugdíj-megtakarítási számlákkal váltják fel. Ugyan a jelentés kifejezetten nem mondta ki, de elég nyilvánvaló módon a chilei megoldást tekintette mintának. Chile volt az első azon államok sorában, amelyek úgy ítélték meg, hogy modern viszonyok között a felosztó-kirovó rendszer csődöt mondott, és – szakítva a bismarcki hagyományokkal – bevezették a kötelező, tőkésített magánnyugdíjalapok révén működő rendszert.

Előadásomban a II. világháború utáni nyugdíjpolitika globális trendjeit, azon belül is a Világbank reformterveit ismertetem Latin-Amerika és egy délkelet-ázsiai városállam, Szingapúr nyugdíjrendszereinek bemutatásával.

Államtudományok
II. panel 13.00-15.00

Szekciófelelős:

Mikula Fanni, +36 70 625 8494

A hatalommegosztás és a hatalom felosztás doktrínája

DR. BALÁSSY Adám Miklós

Károli Gáspár Református Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar

Állam- és Jogtudomány

balassy.adam.miklos@kre.hu

A demokratikus berendezkedésű államoknak elvi alapját a hatalmi ágak megosztásának elmélete konstatálja. A jogállamiságnak (*Rechstaat*), mint fogalomnak – és egyaránt eszmerendszernek – legalább négy pilléren kell nyugodnia: az államhatalom megosztásán (*separation of powers*), a hatalom felosztásán (*divison of powers*), a törvények feltétlen uralmán (*rule of law / rule by law* gondolatán) és – ennek a három elvrendszernek alapvető követelményéből eklatánsan következően – az állam önkorlátozásán. Az állam önkorlátozásának kitétele pedig, felöleli a közigazgatási akutsok feletti feltétlen kontrollt (Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés) is, ami magába hordozza a közigazgatási bíróságok – szervezetileg meghatározatlan – létjogosultságát. A közigazgatási akutsok felülvizsgálata, kétséget kizáróan legalább olyan nagy hatással van a társadalom mindennapi cselekedeteire, mint az Alkotmánybíróság pusztá létezése. Az alkotmánybíróságokat ugyanis Kelsen szintén a hatalommegosztás egyik szereplőjeként képzelel el, mint egy *negatív* törvényalkotót. Ezek alapján pedig megállapítható, hogy az alkotmánybíróságok valójában nem is a rendes bírósági rendszerekbe tagozódnak be, – mint az egyedi esetek, zárt rendszerében történő határozathozatalra alkalmas fórum– hanem a hatalom felosztása szerint a törvényhozó hatalom másik letéteményese is, mert nem individuális, hanem *erga omnes* hatállyal hozza meg ítéleteit. Ennek alapján feltehetjük a kérdést, hogy az Alkotmánybíróság, az a „rendes” bíróságok közé betagozódó, a szó szoros értelmében vett „bíróság” – és ezzel determinálva azt a hatalmi ágak triászának, igazságszolgáltatási csapásvonalába, – vagy inkább a kelsen gondolat szerinti (negatív) törvényhozó szerepkörben feltűnő jogalkotó? Vagy esetleg egy olyan testület (tanács), amely az államhatalmi ágaktól függetlenül örökődik, a jogállam eszméje felett, ezzel új hatalmi szerepkört konstatálva az állam működésébe?

Mindezek alapján megállapíthatjuk, hogy a hatalommegosztás csak akkor képes érvényesülni amennyiben a hatalmi ágak hatáskörét képesek vagyunk élesen elválasztani egymástól és megállapítani azoknak a különböző hatásköreit. Ennek a sikeres megállapítása után – követve a standard montesqueui tanokat – tudunk csak a hatalmiágak funkcionális megosztásáról beszélni. Ugyanis Kelsen is azt mondja, hogy a hatalommegosztásnak a belső lényege – és egyeben a funkciója – a hatalommal való visszaélés megakadályozásában rejlik. Ebből értelmezhetjük azt, is, hogy „*a hatalommegosztás, mint a hatalomgyakorlás korlátja maga is korlátozott*” és azt is, hogy [a] *jogállam ... egyaránt forma (a jog elsőbbsége a hatalommal szemben) és tartalom (a hatalommal szembeni szabadság biztosítása)*. Mivel az állami főhatalom a szuverén része, így a megosztott hatalmi ágaknak egyensúlyban kell lenniük a főhatalom birtokosával. A hatalmi ágak megosztásánál a hatáskör meghatározás nem csak azt jelenti, hogy az egyik hatalmi ág nem von el hatáskört a másiktól, hanem azt is, hogy egy jogállamban korlátlan és korlátozhatatlan hatalom nem létezik.

Államtudományok
II. panel 13.00-15.00

Szekciófelelős:

Mikula Fanni, +36 70 625 8494

Brexit: from the Beginnings to Realization

GOMBOS Jarmo

Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar Nemzetközi és Regionális
Tanulmányok Intézet

Nemzetközi tanulmányok (Tepo)

kgombos@yahoo.com

After the Second World War (WWII) the United Kingdom (UK) has spent most of the time in the European Union (EU) and its predecessors, the European Economic Community (EEC) and the European Community (EC). However, just three years after joining UK held a referendum about staying in the EEC with renegotiated terms or leaving it.

In the first part of the paper the common history after WWII up to the referendum in 1975 is introduced, how the UK moved from Churchills benign but still distance keeping stance to the decision of joining the EEC, with the unsuccessful applications, joining in 1972, the causes of the referendum, the renegotiation of the terms, the campaign and the vote in 1975.

In the second part the paper continues with the historical background, with Thatcher's Bruges speech, her fall and the European policies of the Major and the Blair governments, when the UK left the Exchange Rate Mechanism but on the other hand later aligned with other policies of the EC.

In the third part it is illustrated how and why the Eurosceptic elements succeeded especially on the European Parliamentary elections and how this led to the renegotiation of the terms again and to the referendum on UK's EU membership. The main messages of the two official campaigns and the campaigns of the major parties are introduced with some critical remarks.

In the fourth part the paper reveals the main political and legal challenges and changes after the referendum, concentrating mainly on British politics and law, but with some relevant European aspects also. The legislation and legal challenges during the May and Johnson administrations concerning Brexit are explained in great details, with some legal theory about the revocability of Article 50 of the Treaty on European Union.

The fifth and final part introduces the Brexit withdrawal agreement and what the possible future steps are.

The paper answers the questions what led to the referendum, why leave won and what are the most likely outcomes for the UK and the EU. The research is more focused on the UK than on the EU, though it is not meaningful to write of the effects and facts focusing only on the British side.

Államtudományok
II. panel 13.00-15.00

Szekciófelelős:

Mikula Fanni, +36 70 625 8494

From State building to Peace building in Afghanistan

OSMAN Mohammed Afzal

National University of Public Service

Law

afzalosmani9@gmail.com

Peace building and state building in a country like Afghanistan today need different approaches and theories. The most prevalent efforts to peace building in failed states, which are in conflict with terrorism, starts by the use of military force (hard power). Military option for ensuring peace has paramount importance in order to subdue opponents. Security paves the way for the state building process, ensuring progress and strengthening institutions. Today, countries like Afghanistan in south Asia and Syria and Iraq in the middle East are involved in the same challenges with the terrorism. Ideologies have never been subdued by soft approaches (negotiations and diplomacy) in history. As today, the United States is trying to negotiate with the Taliban for peace in Afghanistan but wouldn't have positive result. Taliban emphasizes on Islamic Emirate system in the country which no Afghan is willing to accept as it would mean a return to the dark period of the year 1994.

State building in Afghanistan began after 9/11 when the Taliban regime was dissolved by the western countries led by the United States, admittedly it is questionable to ask why is Afghanistan still doomed to be a failed state?

Three major Challenges that disrupted and blunted the state building process in Afghanistan are as follow: wide corruption, non-control on religious institutions and Clientelism inside the government.

After 2001 in the name of state building and strengthening of institutions in Afghanistan, huge amount of foreign donation by both internal and external sectors looted in the country. Terrorism that was supposed to be rooted out by the United States through its counter-terrorism operations, but still is alive and continued to pressure the government

From the state building viewpoint, countries like Afghanistan should create mutual trust with their societies to ensure all aspects of governance. Also, there is a need to start building a political culture within the Afghan society in chart of democracy, not the democracy model of western countries.

Keywords: Peace Building, State Building, Afghanistan, Failed State

Államtudományok
II. panel 13.00-15.00
Szekciófelelős:
Mikula Fanni, +36 70 625 8494

Államigazgatás a XXI. században

DR. RITÓ Evelin

Miskolci Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar Államtudományi Intézet Közigazgatási Jogi Tanszék

Állam- és Jogtudomány

jogrito@uni-miskolc.hu

A mesterséges intelligencia kifejezést egyre gyakrabban hallhatjuk a mindennapjaink során. A legtöbb esetben elsőként a technológiai és műszaki fejlesztések juthatnak eszünkbe, azonban, ha jobban megvizsgáljuk az említett kérdéskört, arra a megállapításra juthatunk, hogy a jelentése sokkal több annál. Az intelligens eszközök, érzékelők és az emberek közötti folyamatos interakció eredményeként egyre több adatot állítunk elő, dolgozunk fel és tárolunk. Az internet és a szenzorok meghökkenítő mennyiségű adatot tudnak követni egy személyről – például az alvási szokásairól, az aktuális tartózkodási helyéről, vagy akár minden billentyűzet kattintását visszakereshetjük, amit valaha végrehajtott. Az emberek és az intelligens gépek között erősödő kapcsolat, jelentős kihívást jelent az államok működése és a jogi szabályozás szempontjából is.

Amíg különböző tudományterületek egyes kutatóiban és szakértőiben egyfajta aggodalom jelent meg, mások örömmel fogadják a mesterséges intelligencia által kínált lehetőségeket. Az említett kutatók aggodalma többet között arra vezethető vissza, hogy úgy gondolják az önálló „gondolkodási” képességnek a gépekre való átruházása szükségszerűen megadja a gépek számára a lehetőséget, hogy az általuk adott szabályokkal ellentétesen cselekedjenek. Ezért is fontos a kérdéskör lehetséges hatásainak a feltérképezése, az ellenőrzési és a szabályozási keretek megalkotása.

A bűnüldöző szervek világszerte alkalmaznak arcfelismerési technológiát, a kiskereskedelmi üzletek megkezdték a vásárlók arcfelismeréssel történő kategorizálását és az államigazgatás számára is elérhetővé váltak a mesterséges intelligencia által kínált fejlesztési projektek. A kérdés, hogy hogyan lesz lehetőségük beépíteni ezen újszerű megoldásokat a mindennapi működésükbe? Jelen tanulmány pontosan az említett felvetésre keresi a lehetséges válaszokat.

Államtudományok
II. panel 13.00-15.00

Szekciófelelős:

Mikula Fanni, +36 70 625 8494

A Haynau-féle közigazgatás az 1849-50. évi Magyarországon – avagy hogyan zajlott a megtorlás?

SIVÁK Veronika

Nemzeti Közszolgálati Egyetem, Államtudományi és Nemzetközi Tanulmányok Kar, Magyary Zoltán Szakkollégium

Állam- és Jogtudomány

sivakveronika99@gmail.com

Kutatásom fő célkitűzése azon rövid időszak feltárása, melyet Haynau rémuralmaként nevezett el a történelem. Érdeklődésem középpontjában a besúgóhálózat működése áll, azonban ezzel összefüggésben rendkívül fontosnak tartom az ostromállapot alatt működő közigazgatás bemutatását is. Az 1848/1849-es szabadságharc végén született meg a jogeljátszás elmélete Alexander Bach, akkor még leendő belügyminiszter ajánlása alapján. Ezzel mindenféle remény megszűnt arra nézve, hogy a birodalmi alkotmányban helyet kapjanak a magyar történeti alkotmány vívmányai: a kormányzat Magyarország teljes beolvasztására szánta el magát azzal az elképzeléssel, hogy a magyarországi lakosság szimpátiáját megnyerik az anyagi jólét megteremtésével. Azonban az ostromállapot kihirdetését és a világosi fegyverletételt követően a politikai hatalmat a katonai kormányzatot és a csendőrséget irányító tábornokok vették át, és a Schwarzenberg-féle bécsi kormányzat az ellenforradalmi jelleg és az önkényuralmi módszer eszközához folyamodott, hogy leszámoljon a „pártütő kormány” tevékenységével, és felkutassa a forradalomban tevékenyen részt vettek. Levéltári kutatásaim során a megtorlás módozatával kapcsolatosan igyekeztem releváns információkat gyűjteni, felhasználva a Haynau-féle Pest megyei elnöki iratokat. Az 1849 augusztusa és 1850 januárja között keletkezett dokumentumok nem kevés információval szolgálnak a közigazgatást és a formális, valamint informális besúgóhálózatot illetően, ugyanis nem csak a rendőri hatóságok akkor még kezdetleges hálózata, hanem a magánszemélyek bizonyos köre is tett feljelentéseket. A Kossuth-bankók és a fegyverek beszolgáltatására vonatkozó rendeletekkel ellenszegülők ügyei folyamatosan érkeztek be a Pest megyei elnökségre, valamint a forradalomban résztvevők bujkálásáról, meneküléséről is található információkat. A különböző ügyek rendszerezésével, azok feltárásával, a közigazgatás bemutatásával egy valós képet szeretnék bemutatni az eddig még kevésbé kutatott Haynau-féle korszakról.

Államtudományok
II. panel 13.00-15.00

Szekciófelelős:

Mikula Fanni, +36 70 625 8494

A törvények indokolási kötelezettségének vizsgálata

KISS Rebeka

Nemzeti Közszerológati Egyetem

Állam- és Jogytudomány, Alkotmányjog

kiss.rebeka@uni-nke.hu

Kutatásom a minőségi jogalkotás egyik fontos garanciális elemének, a törvények indokolási kötelezettségének vizsgálatára irányul. Kutatásom kiemelkedő fontossága és aktualitása megalapozott, azáltal, hogy egy régóta problémaként fennálló és mind a mai napig nem orvosolt problémakör átható vizsgálatára vállalkozik.

Napjainkban az Országgyűléshez benyújtott törvénytervezetek ugyan pro forma tartalmazzák a kötelezően csatolandó, iránymutatásként szolgáló indokolásokat, azonban ezek gyakran nem tartalmazznak valós hozzáadott értéket és a jogalkotás garanciáját nem keletkeztetik. Ennek hiányában pedig a jelenlegi indokolási gyakorlat nem felel meg a jogalkotásról szóló törvény (Jat.) által támasztott normatív követelményeknek. Az indokolások normatív szinten alkalmasak kell legyenek arra, hogy bemutassák egy jogszabály kapcsán azokat a társadalmi, gazdasági, szakmai okokat, amelyek indokolttá teszik a szabályozást, valamint az elérni kívánt célokat, illetve a várható hatásokat, ezzel szemben a gyakorlatban az indokolások csupán magát a normaszöveget ismétlik meg, vagy annak szövegszerű átiratát képezik, ezáltal pedig az indokolási kötelezettség számos esetben formálissá és üressé válik.

A jogszabályok indokolásai kapcsán felmerülő problémákat részben a jogalkotó is felismerte, ezt támasztja alá a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvénynek az Alaptörvény hetedik módosításával összefüggő módosításáról szóló 2019. évi II. törvény által újonnan létrehozott Indokolások Tára is. Bár az ehhez fűzött remények és célok megvalósulását, valamint a bevezetése és alkalmazása kapcsán jelentkező hatásokat csak a jövőben lehet vizsgálni, az már most jól látható, hogy a felmerülő problémákat teljes egészében az új szabályozási koncepció sem fogja tudni orvosolni. A Jat. az egyes más jogi aktusok és indokolások nyilvánossága fejezetben vezette be a Magyar Közlöny új mellékletét, ebből is következtethetünk arra, hogy ezzel a nyilvánosság és megismerhetőség elvének eleget fog tudni tenni, azonban nem hozza magával az indokolások szakmai, tartalmi és minőségi változását, illetve nem járul hozzá szükségszerűen a jogalkotói szándék megértésének és rekonstruálásának elősegítéséhez.

Mindezek alapján szükségszerűnek tartom, a kérdéskör vizsgálatát, a problémák feltárását, és minőségi jogalkotás gyakorlati megvalósítása érdekében megoldási javaslatok kidolgozását.

Államtudományok

II. panel 13.00-15.00

Szekciófelelős:

Mikula Fanni, +36 70 625 8494

Country branding as a government policy tool

ALAKBARLI Khavar

NUPS

Public Administration

xaveralekberli@gmail.com

Country branding or nation branding is a relatively new concept. It refers to a country's image as how the people of a country want others to see their nation or country. The public diplomacy can contribute to its image. Developing a powerful country brand, each country should focus on a character that describes the country in the best and most attractive way like history, symbols, area, sport, and others.

In the modern global context, countries need continuously fit to changing the financial and public structure, like a business market. Simultaneously, setting up and improving competitive advantage becomes the ambition for countries that can be gained through contending with one another for assets and coalitions. Country branding is viewed as a noteworthy instrument for the creation and influence of interests of countries and therefore for their stable advancement.

A nation's image can significantly affect its GDP(gross domestic product) and financial development. Creating and expanding a nation's notoriety in a worldwide environment is a vital feature of governing the country, similarly as creating and keep up a solid positive commercial brand are a vital feature of dealing with an organization. Brands are universal, but countries are the biggest brands of today. A decent nation brand can result in extraordinary success for its natives and its destiny.

While reviewing the conceptual foundations and key parameters of country branding and discussing its challenges, the paper focuses on defining its effect on the country's economy.

This paper aims to reflect on how nation branding can affect the reputation from an international economy viewpoint. The targets of this paper include the review of the theoretical and conceptual foundation of country branding, then the examination of country branding and challenges. Finally, to study economic impacts for the country.

Country branding is analyzed as a key to economic development and global business. The paper expects to get results of country branding effects on tourism, FDI (foreign direct investment) and exports. Since the country branding is a new concept it makes some difficulties for scholars to access reliable sources and use well-founded and relevant methodology. This paper makes use of quantitative methods; its approach uses social media contents and the methodology includes the conceptual analysis of international reports, agreements, and conferences related to country branding. Observing the international media can be a viable method for understanding the image of a nation that is the reason why the qualitative approach has been used.